

אנחנו, העולם!

כי לא הנצחון, אלא הקרב עצמו — הוא המוכיח.

ולא הרבים יוכיחו, אלא דחאק היחיד.

היחיד שהוא — אתה.

אתה שבאת, מבלי שפנו אליך, והתייצבת לפעילות. אתה שעמלת, ימים ולילות, באחירה עוינת, מול פני שונאים ולגלגנים חכמים-בלילה.

אתה ששלחת — בעילום-שם — מעטפה ובה המחאת דואר של מאה לירות — או לירה אחת.

אתה ששלחת לנו עצות וגם דברי-ביקורת, שהבטחת את בטחון אספותינו מול נסיונות-הפיצוץ, שהפצת את דבר הכוח החדש בכפרים הערביים, שתקדיש מחר שעות ארוכות מאד של מתיחות ודריכות להשגחה על הקלפיות.

חשוב שאתה קיים. שאתה נחלצת למאבק — מבלי לקוות לשובר זמכות-הנאה, תוך השקעת פרטותיך שלך.

***

היו הגרעין של מיסטר חדש. זוהי ראשית השירה. היוצאת למסע הגדול.

ביודאי ישרו ממחנו כמה אנשים בהמשך הדרך, אנשים שיזכרו ידעת כי הצטרפו אליה בטעות, כי לא הבינו נכונה את מטרותינו.

בחדאי יצטרפו אלינו רבים-רבים, שזילזלו בנו אתמול, שלא האמינו ביכולתנו, שלא עמדו על כוונותינו.

אך מאה-האלף של מחר לא יעלו במישקלם הסגולי על האלף של היום. וזכותו של איש לא תעלה על זכותך שלך.

כי אתה היית שם כאשר הודלק הניצוץ הראשון, כאשר נוצרה המתכונת הראשונה. מתכונת לקוייה, מתכונת מחוס-פסת — אך מתכונת ראשונה.

זוהי זכותך. אני מאמין כי תתגאה בה בימים שיבואו.

***

מהיגוי המישטר הישן שגו את השגיאה הקלאסית של כל שיכויר-השלטון הציניים.

כשם שסטאלין שאל בליגלוג: "כמה דיביזיות יש לי אפיוור?" כך שאלו הם: "כמה קולית יש לאנשים ה"גונים?" ואולי הוסיפו לעצמם, בנוסח המיוחד של עסקן מפלגתי מקצועי: "כל האנשים ההגונים גם יחד אינם שחים חצי מעברה!"

כך הם חשבו. לולא חשבו כך, לא היו מעזים לחוקק את חוק לשון הרע, להנחית סטירת-לחי זו על פני כל אדם הגון בישראל, ביומה האחרון של הכנסת החמישית.

אתה הוכחת להם שהאנשים ההגונים במדינה זהו שווים קצת יותר מחצי מעברה.

רק מחרתיים נדע אם הם מהזים דיביזיות, אבל כבר הוכחנו כי הם מהזים פלוגות וגדודים, גם במיספר וגם בכושר-הביצוע.

שהם מסוגלים להשיב מלחמה שעררה. שהם יכולים לזרוע בהלה במזכירות-המפלגות, ולהרעיד את ליבם של בעלי המנגנונים.

הפלוגות של היום יהיו דיביזיות של מחר. הקרב רק התחיל. מאה הימים שעברו — אינם אלא הצעד הקטן הראשון.

***

ינני פוליטיקאי. המיקרה הטיל עלי את החובה ואת הכבוד לעמיד בראש מיבצע זה.

לכן לא אנהג כדרכם של פוליטיקאים, לא אחלק לך תשבחות ריקות ולא אגיד לך תורה מנזמסת.

אנחנו שותפים במיבצע זה, כשם שאנחנו שותפים ב"מדינה זה. למענה נאבקנו, ואיש מאיתנו אינו מצפה לתורה על כך.

לא, "תורה!" נגיד היום איש לרעהו — אלא "להתראות!"

להתראות בקרב הבא.

זה המתחיל מחרתיים בבוקר.

בברכה,

אני אספן

האם בכלל יש בו משמעות למילה זו?

אכן, מבחינה פורמלית: אם לא נעבור את אחיו ה"חסימה, אם לא נגייס את 12,500 הקולות הדרושים — תהיה זאת מפלה. כי לא נהיה מיוצגים בכנסת השישית. השלטון במדינה יישאר גם להבא, באופן בלעדי, בידי המפלגות הישנות. וזה רע.

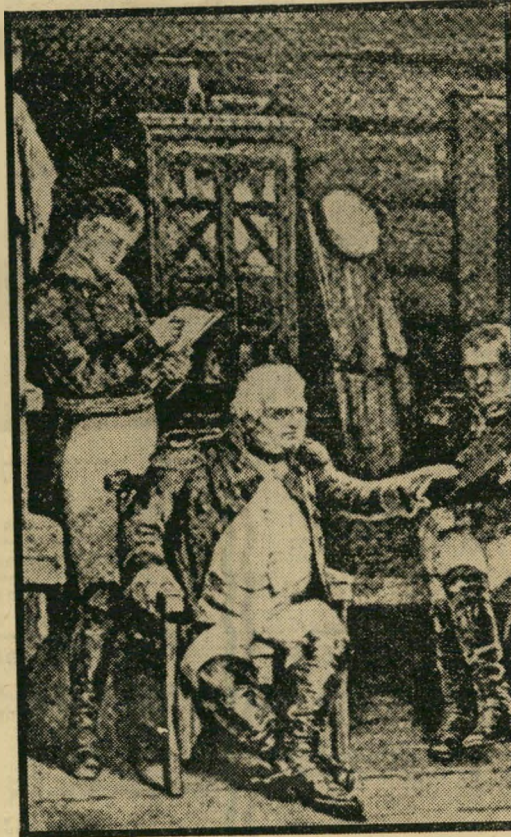
אבל מבחינה אמיתית, מבחינת המאבק ארוך-הטחח לחיי דוש פני המדינה — מה זאת מפלה?

אנחנו מתחילים מאפס. ובהשוואה לאפס — כל מיספר הוא הישג.

אם 1001 אזרחים ישראלים יצביעו מחר בעד רשימתנו — הרי זה הישג. כי הם 1001 איש ואשה יותר מכפי שהיינו לפני 100 ימים בלבד.

בסיכומים של קלפיות — המיספר 1001 היא נתון סטטי-טיסטי בלבד. אולם מבחינה מוסרית, מבחינת היכולת ל"הניח יסוד למישטר חדש — חבורה של 1001 איש ואשה הם כוח גדול מאד.

כמו קומץ הביל"ויים שתקעו יתר ראשון

קוטשוב: ההכרעה לידי הרבים

באדמת ארץ-ישראל. כמו קומץ מגיני תלחי. כמו קומץ הלוחמים כנגבה.

כי כאן מכריע המישקל הסגולי. המישקל הסגולי אינו קובע בקלפי. קולו של צניקן מושחת שחה בקלפי לקולו של אדם אשר להבה קדושה דולקת בליבו.

אך במאבק על דמות המדינה, במאבק על חיים של תכלית וטעם, של טוהר וזופי — יקבע ברבות הימים המישקל הסגולי הזה.

לכן: לא חשוב אם נמצא מחרתיים בבוקר, כי היינו שלוש-מאות או שלושים אלף.

החשוב הוא שהיינו.

***

י אנחנו — ישראל האחרת.

ישראל הרוצה לכבוש שלום לעצמה, ולהיאבק למען השלום בעצמה.

ישראל הרוצה לשמש דוגמה לעולם — לא ביהרה לאומנית ולא בהתפארות ריקה, אלא בקידמתה האנושית, ביכולתה להבטיח לאזרחיה — כל אזרחיה! — חיים שלמים ותר.

ישראל זו — ישראל האחרת — חיה וקיימת. **את זאת כבר הוכחנו.**

איננו זקוקים לנצחון ליד הקלפי, כדי לבשר זאת לעולם.

אני כותב לך מכתב זה ביום השני בלילה. בעוד כמה שעות תתחיל ההצבעה בקלפיות.

איני יודע מה תהיינה התוצאות. מיבצע גדול זה, בו שותפים אנחנו — האם ינחל הישג או מפלה, נצחון או תבוסה?

***

רגע זה אני מוצא בליבי שלה, שלא ידעתיה מזה למעלה משלושה חודשים, מאז החלטנו לצאת להרפתקה גדולה זו.

בזכרוני עולה פסוק של אחד המצביאים (האם היה זה גלסון?) שאמר לאחיו-לונסקי, ערבי-קרב: "רבותי, עשינו מה שיכולנו. השאר הוא בידי אלהים."

יוסי-הבחירות דומה לקרב. מגיע הרגע בו נאמר הכל, בו נעשה הכל — ושוב לא נותר

אלא להמתין להכרעת ההמונים, שהיא סף הכל. ההכרעות הקטנות של מיליון וחצי בני-אדם.

באחד הפרקים של מלחמה ושלום מתאר טולסטוי את קרב בורודינו. בראש-הגבעה יושבים המפקדים, אנשי מטהו של קוטשוב, כאשר מסביבם מתרגש הקרב ומוכרע גורל העולם. הם יודעים כי ברגע זה שוב אינם יכולים להשפיע, כי שום פקודת-מטה לא תשנה עוד דבר, כי הכל תלוי בכוחות הסטיכיים החבויים בלב שני הצבאות, בעוירוהם של החיילים, בכוח-העמידה של הגדודים.

כל זה רחוק, כמובן, מן המערכה בה אנו נתונים. תוצאות בחירות אלה לא ישנו את גורל העולם. יתכן שהעולם אף לא ישים לב אליהן.

אך ישראל קטנה זו, מדינה נידחת זו בשפת היבשה-תיכון — היא עולמנו. ובחירות אלה — כך אני מאמין — ישפיעו על עתידה יותר מכל מערכת-בחירות קודמת.

***

אשר יגיע מכתב זה לידך, כבר תדע את התוצאות.

בכל זאת החלטתי לכותבו לפני יום-הבחירות. כי ברצוני להגיד לך כמה דברים שאינם תלויים בתוצאות, החורגים מעבר למיספרים יבשים של סיכומי-קלפיות.

יתכן שבשעת קריאתך מכתב זה מלא לבך שמחה גדול, שמחת הנצחון. יתכן גם שלבך אחזו דכאון עמוק, פרי המפלה. בחדאי אהיה שותף, באותה שעה, לאותו רגש.

ודווקא משום כך החלטתי לכתוב לך מראש — כי השמחה תחלוף, והדכאון יחלוף, ואילו

אנו עשינו במערכה זו כמה דברים שרישומם לא יחלוף. עליהם אני רוצה לעמוד.

***

ביום אמרו שהמאבק חשוב מן הנצחון. כי המאבק היא פורה, הוא יוצר כוחות, הוא מעלה את הלוחם לדרגה גבוהה יותר, ואילו רגע הנצחון הוא, לעיתים קרובות, רגע של התפרקות, של שכרון עקר, של אוכבן חושי-המידה.

הנה כי כן: מאבקנו הקצר, בן מאה הימים, היה חשוב יותר מכל תוצאה עשויה (או העלולה) להיות לו.

כי במלא הימים אלה נוצר משהו חדש כי מדינת-ישראל. הדלקנו ניצוץ שלא ייכבה כי מחרה.

במשך 17 שנה שלטו במדינה המפלגות הישנות, שלטון מוחלט ובלתי-מוגבל. הרקבון אכל בהן. השחיתות קנתה בהן אחיזה. הרמה האנושית של מנהיגותן ירדה בהתמדה.

כמו פגרים המושלכים בשדה, החלו מפלגות אלה מפיצות סביבן ריח של התנוונות. הוא הברית מן השדה כל אדם המצוייד בחוש-היתר בריא. עד שנותרו בשדה רק אותם המוכנים להסתגל גם לריחות כאלה.

הטובים פנו עורף לחיי-הציבור. המילה "פוליטיקה" הפכה בליתי-גנאי. אידיוטיסטים צעירים חלמו על כיבושי מרע, על מיתבציה-הנדסה, על נצחונות בחדר-הניתוח. ואילו הוירה המדינית, בה מוכרע גורל המדינה, שוב לא משכה אלא את הלא-יוצלחים, את מלחכי-הפינכה המקצועיים, או הנחותים.

והנה הרמנו רגל, ותוך מאה ימים קצרים החזרנו למיטב האנשים, ובעיקר: למיטב ה"צעירים!" — את הרצון לחיות חיים פוליטיים, להיאבק בזירה המדינית, להיחלף למאבקים.

הדבר לא יישאר בגדר אפיזודה חולפת. זוהי התחלה.

***

בר חוכחנו: האנשים ההגונים בארץ זו אינם מע-

טים, ואינם בודדים, ואינם חסרי-ישע. השתמשתי קודם במילה "מפלה", אך מהי מפלה במיבצע כמו זה שלנו?